NIILO YLI-VAINIO

Miten voisin pelastua?

MITEN
VOISIN
PELASTUA?

8. painos (yht. 125.000)
1. painos 1978

Copyright 1978 by Ristin Voitto ry.

ISBN 951-605-915-5

Ykkös-Offset Oy, Vaasa 1990

Niilo Yli-Vainio

MITEN VOISIN PELASTUA?

RV-KIRJAT
Vantaa

SISÄLLYS

PILVENPIIRTÄJÄN PALO

Koko maailmaa järkytti helmikuussa vuonna 1974 erään pilvenpiirtäjän kaamea tulipalo, jossa lähes 200 ihmistä menehtyi liekkeihin. Kolmisensataa loukkaantui, ja noin 40 hyppäsi palavan talon ikkunoista kadulle ja kuoli silmänräpäyksessä.

Tulipalo sattui Sao Paulon keskustassa Brasiliassa. Arvellaan, että noin kaksi miljoonaa brasilialaista seurasi suorana TV-lähetyksenä tuota järkyttävää näytelmää.

Rakennus oli 21-kerroksinen. Tuli sai alkunsa pilvenpiirtäjän 12. kerroksessa ja pakotti ihmiset hakemaan turvaa ylemmistä kerroksista. Tuli sai niin suuren ylivallan heti, että oli mahdotonta kenenkään tulla 12. kerroksesta rappusia tai hissiä käyttäen alaspäin. Rakennuksessa arveltiin olleen silloin noin 650 ihmistä. Tilanne oli järkyttävä, kun vaatteisiinsa tulen saaneet ihmiset juoksivat pitkin käytäviä etsien ulospääsyä. Yksi toisensa jälkeen paloi joko huoneeseensa tai rappukäytävään. Savu pimitti rappukäytävät, haju oli kaamea. Naiset huusivat ja kirkuivat kuin mielipuolet yrittäen pelastaa lapsiaan ja päästä turvaan ja pakoon tulta. Kaikki näytti mahdottomalta. Noin 40 ihmistä valitsi äkillisen kuoleman palamista paremmaksi, ja yksi toisensa jälkeen he kiipesivät huimaavassa korkeudessa oleville ikkunalaudoille. He hyppäsivät kadulle, saaden silmänräpäyksessä surmansa. Suuri

joukko ihmisiä pääsi kiipeämään 21-kerroksisen talon katolle, ja helikopterit yrittivät pelastaa heitä, mutta se osoittautui mahdottomaksi kuumuuden tähden. Helikopterin yrittäessä laskeutua katolle kuumuus oli jo niin suuri, että maali alkoi sulaa sen sivuista.

Palomiehet taistelivat urhoollisesti, jopa uhmaten omaa henkeänsä. He kiinnittivät köysiä vastakkaisella puolella olevaan pilvenpiirtäjään ja heijasivat itsensä köyden varassa yli kadun. He nappasivat ikkunalaudalta syliinsä uhrin ja onnistuivat näin muutamia pelastamaan.

Kaiken tämän tragedian keskellä 16. kerroksen ikkunalaudalla näyteltiin ehkä järkyttävin näytelmä. Ikkunalla nähtiin eräs äiti pienen lapsensa kanssa. Äiti pusersi lasta rintaansa vasten ja huusi sydäntäsärkevästi apua. Mitään ei ollut tehtävissä. Kukaan ei voinut auttaa. Kukaan ei päässyt hänen luokseen palavaan kerrokseen. Silloin tuo äiti nousi 16. kerroksen ikkunalaudalle. Hän pusersi tuon rakastetun lapsensa rintaansa vasten. Katsoi vielä kerran ihmisiin, joita oli sadoittain kadun vastakkaisella puolella olevan pilvenpiirtäjän ikkunoilla ja parvekkeilla. Katse vielä kerran alas syvyyteen kadulle. Ponkaisu tyhjyyteen. Muutaman sekunnin kuluttua äiti makasi murskautuneena kadulla. Sadat ihmiset peittivät kasvonsa. He kirkaisivat kauhusta. Sadat tuhannet ihmiset itkivät TV:nsä ääressä. Palosotilaat kiiruhtivat paikalle. He voivat vain todeta äidin murskaantuneen ja kuolleen. Kaikkien valtavaksi ihmeeksi lapsi oli elossa äidin rinnoilla. Seuraavana päivänä ilmoitettiin sairaalasta, että lapsi voi hyvin eikä hänellä ollut mitään hengenvaaraa.

Brasiliassa sattui aikaisemminkin hirvittävä tulipalo, joka oli sen historian suurin. Se oli joulukuussa 1961. Silloin tuli 323 kuolonuhria. Palo raivosi sirkusteltassa, jonka tuhopolttaja sytytti kesken näytöksen.

Noissa molemmissa tulipaloissa levisi yhtäkkiä tieto: "Tuli on irti!" Muutama silmänräpäys tämän hälytyksen jälkeen jokaiselle ihmiselle oli tärkeätä vain yksi kysymys: "Miten pelastun? Miten pääsen pakoon? Mistä löydän turvapaikan? Missä on ulospääsy tästä kuoleman loukusta?"

Jos näillä ihmisillä ei koskaan aikaisemmin olisi ollut yhteistä kysymystä, niin nyt se oli heillä. Samantekevää, olivatko nämä ihmiset rikkaita vai köyhiä, oppineita vai oppimattomia, värillisiä vai valkoihoisia, omistivatko he sen talon osakkeita vaiko eivät, olivatko he siellä vain vieraisilla vai olivatko talon vakinaisia asukkaita. Heillä kaikilla oli yhteinen suuri, sydäntäsärkevä kysymys: "Miten pelastun?" Toiset saivat vastauksen tähän kysymykseen. 200 ihmistä ei saanut vastausta. Palaminen, hyppääminen alas ja kuolema, olivat ainoat vastaukset.

Mieleeni muistuu erään aikakautemme suurimman matkustajalaivan tuho. Laiva oli 46.328 tonnin brittiläinen höyrylaiva Titanic. Se oli neitsytmatkallaan Englannista New Yorkiin ja törmäsi jäävuoreen huhtikuun 15. päivän vastaisena yönä vuonna 1912. Laivassa olleista hukkui 1.635 ja 705 pelastettiin.

Tämä laiva oli uljain alus, minkä ihmiset koskaan olivat rakentaneet. Sen piti olla uppoamaton. Siinä matkustavien ihmisten ei tarvinnut koskaan

pelätä merenkäyntiä ja aallokkoa. Kerrankin oli voitu rakentaa laiva, jolla voitiin turvallisesti ylittää Atlantti. Jo pitkiä aikoja ennen lähtöpäivää kaikki paikat oli myyty. Varsinkin varakkaat halusivat päästä ensimmäiselle matkalle mukaan. Tarkoituksena oli voittaa sininen nauha, ylittää ennätysajassa tuo pelottava valtameri. Lähtöjuhlallisuudet olivat suurenmoiset. Oli puheita, soittoa ja laulua. Oli onnitteluja, eri maista tulleita sähkeitä. Kaikille matkustajille toivotettiin onnellista matkaa. Tuo "uppoamaton" uljas laiva irtosi hiljaa laiturista ja käänsi mahtavan keulansa kohti ulappaa. Laivan kapteeni tunsi valtavaa mielihyvää, että hänelle oli suotu etuoikeus kuljettaa tämä alus yli Atlantin.

Elämä laivalla oli suurenmoista. Siellä syötiin, juotiin ja viini sekä samppanja virtasivat. Orkesterit soittivat ja musiikki pauhasi. Tanssisalongin parketit olivat täynnä tanssivia pareja. Kabinetissa suurliikemiehet tekivät suuria kauppoja. Kokonaiset omaisuudet vaihtoivat omistajaa. Pelihuoneissa pelattiin suurilla panoksilla uhkapelejä. Ei ollut huolta, ei surua. Olihan heillä kunnia ja etuoikeus olla mukana ensimmäisellä "uppoamattoman" laivan matkalla yli Atlantin. Mikä suurenmoinen vastaanotto odottaisikaan New Yorkissa! Sininen nauha olisi saatu, ja Titanic olisi voittamaton.

Kaikki meni hyvin, kunnes tuli huhtikuun 15. päivän vastainen yö. Iltayöstä lennätin antoi varoitusmerkkejä: "Edessä liikkuvia jäävuoria!" Sähköttäjä ilmoitti kapteenille edessäpäin olevista vaaroista. Kapteeni kohautti olkapäitään ja sanoi: "Ei hätää mitään. Antakaa mennä vain." Laiva jatkoi matkaansa. Orkesteri soitti. Viini virtasi. Kansa

tanssi ja lauloi. Osa matkustajista oli nukkumassa hyteissään. Sitten tapahtui se, mitä koskaan ei ollut odotettu eikä uskottu. Alus törmäsi jäävuoreen. Sen kylki repeytyi auki. Vettä alkoi virrata laivan alempiin kerroksiin. Kaksi tuntia oli aikaa, niin "uppoamatonta" Titanicia ei enää ollut kyntämässä Atlantin aallokkoa.

Laivalla syntyi ennennäkemätön pakokauhu. Pelastusveneitä yritettiin saada irti ja veteen. Ihmiset juoksivat sikin sokin laivan kannella. Matkustajat eivät tienneet, mitä piti tehdä. Vesi nousi ja nousi laivan pohjakerroksissa. Koneet lakkasivat käymästä. Valot alkoivat sammua. Jäätävän kylmä vesi liplatteli laivan kupeilla. Pimeys. Hyytävä meri ympärillä. Kammottava kuolema lähestyi matkustajia.

Heräämme jälleen vakavaan tosiasiaan. Näille kaikille ihmisille tuli yhdessä hetkessä eteen kysymys: "Miten pelastun? Miten pääsen turvaan? Onko olemassa pelastusveneitä? Pääsenkö niihin? Auttaako minua kukaan? Välittääkö kukaan minun hengestäni?"

Tämä kysymys oli kaikille sama, miljonääreille, heidän timanteissa koreileville rouvilleen, laivan päällystölle, sen miehistölle, nuorimpaan laivapoikaan asti. Kaikilla, kaikilla oli sama kysymys: "Miten pelastun? Löytyykö mitään mahdollisuutta?"

Vain ikuisuus kerran lopullisesti paljastaa näitten kauhistuneitten ihmisten tuskanhuudot kun 1.635 avutonta ihmistä painui Atlantin hyisiin aaltoihin.

Monet ihmiset tarjosivat kokonaisia omaisuuksia, että olisivat saaneet paikan pelastusveneessä, mutta paikan kerjääminen oli turhaa. Jokaisella oli

vain yksi kysymys: "Miten minä pelastun?"

On tietysti ymmärrettävää, että näillä ihmisillä, ainakin suurimmalla osalla heistä, oli kysymyksessä vain ajallisen elämän pelastaminen. Miten he olisivatkaan yhtäkkiä voineet tajuta sitä, että heidän sielunsa tarvitsee pelastusta ennen kaikkea muuta. Mutta on selvää, että ainakin ne ihmiset, jotka joskus olivat kuulleet Jeesuksesta, huusivat sielulleen armoa Jumalalta.

Tulkoon mainituksi eräs ihmeellinen tapahtuma, joka sieltä on kerrottu. Pelastusveneisiin pääsi vain 705 ihmistä. Eräskin vene oli jo aivan täysi ja uppoamisen vaara oli ilmeinen. Veneen reunassa rimpuili yksi epätoivoinen ihminen pyrkien veneeseen, mutta häntä ei voitu enää nostaa siihen. Mutta veneessä oli kristitty henkilö. Hän nousi ylös ja sanoi: "Minun asiani ovat kunnossa Jumalan kanssa. Nostakaa tuo henkilö veneeseen." Samalla hän hyppäsi itse hyisiin aaltoihin. Hänessä toteutui Raamatun sana: "Sen suurempaa rakkautta ei ole, kuin että antaa henkensä ystävänsä edestä."

SINÄKIN TARVITSET PELASTUSTA

Kun ajattelemme kaikkia noita onnettomuuksiin joutuneita ihmisiä, heille ei aikaisemmin ollut mitenkään tärkeä tuo kysymys: miten pelastua. He olivat eläneet tavallista elämäänsä päivästä päivään. Kun ei heidän mielestään ollut mitään vaaratilanteita, niin eihän kenenkään omaatuntoa vaivannut kysymys: miten pelastua.

Samansuuntainen on tilanne, kun ajattelemme ihmissielun pelastusta. Eihän syntinen ikävöi ja etsi pelastusta, ennen kuin hän näkee, että on vaaratilanne edessä ja että hän tarvitsee sielullensa pelastusta. Monta kertaa me ihmettelemme, miksi ihmisiä ei pelastu enemmän. Minkä tähden he eivät tule Jumalan Sanan kuuloon ja anna elämäänsä rakastavalle Vapahtajalle? Se johtuu yksinkertaisesti siitä syystä, että ihminen ei näe tarvitsevansa mitään ja minkäänlaista pelastusta. Hän ei näe, että hän on syntinen Jumalan edessä. Hän ei yksinkertaisesti tajua, että häntä kohtaa Jumalan viha ja rangaistus hänen syntiensä tähden. Hän ei voi mitenkään tajuta, että hänellä on auttamattomasti helvetti edessä tämän elämän jälkeen. Syntinen ei edes osaa ajatella ikuisuuden pituutta helvetissä ja sitä, että hän olisi yksi sen asukkaista. Siksi syntinen ei paljoakaan kysele, miten pelastua.

Minä olin kääntymätön mies koko sota-ajan ja jouduin suurelta osin olemaan etulinjassa lääkintä-

tehtävissä. Vaikka näin joskus ruumiita suuressa kasassa ja tajusin, että seuraavalla kerralla voisi olla minun vuoroni, niin mieleenikään ei silloin juolahtanut, että minä tarvitsisin pelastusta sielulleni. Mikään ei ollut herättänyt minussa synnintuntoa ja pelastuksen tarvetta. Tänään kiitän suuresti Jumalaa kahdesta asiasta: ensinnä siitä, että en kuollut rintamalla pelastumattomana, ja toiseksi siitä, että elämääni tuli päivä, jolloin näin olevani syntinen ja tarvitsevani omakohtaista pelastusta.

Kukaan ihminen ei tule uskoon ja rukoile syntejään anteeksi Jumalalta, ellei hän näe tarvetta päästä kokemaan omakohtaista pelastusta. Kukaan ei etsi turvapaikkaa, ellei hän näe olevansa vaarassa. Mutta sinä päivänä, kun syntinen herää ja tulee tietoiseksi, että hän on syntinen ja kadotettu, niin silloin hän alkaa kysellä: "Miten pelastun?"

On muutamia asioita, joita ihmisen täytyy tietää voidakseen pelastua, sillä ei ihminen pelastu miten vain ja kuinka vain ja niin kuin kukin sen parhaaksi katsoo. Ainoastaan Raamatussa ja yksin Raamatussa on meille neuvottu pelastuksen tie ja tarkkaan kaiken lisäksi. Uskon, että sinuakin kiinnostaa oman sielusi pelastus.

Se, että ihminen tarvitsee pelastusta, ei ole jonkun ihmisen päähänpisto tai ihmisten keksimä oppirakennelma. Se ei ole myöskään minkään kirkkokunnan tai uskonsuunnan laatima järjestelmä, millä yritettäisiin saada ihmiset kuuliaisiksi jollekin kirkon johdolle tai tuomiokapitulille. Näitä kaikkia kyllä on maailmassa, mutta niissä ei suinkaan ole pelastus. Jumala on omassa kalliissa sanassaan ilmoittanut sen, että ihminen tarvitsee pelastuksen, ja sen, miten hän sen kokee. Tämä on kuitenkin

tärkeätä vain, jos haluaa tulla taivaaseen. Muussa tapauksessa ei mitään pelastusta tarvita. Helvettiin kelpaa ilman minkäänlaista pelastusta. Voit kysyä: ”Mitä pitää tehdä, että joutuu helvettiin?” Vastaan: Ei mitään. Olet vain ja annat mennä niin kuin ennenkin, niin kyllä se tulee vastaan. Mutta jos haluat päästä taivaaseen, niin silloin sinun on kohdattava Jeesus Kristus ja saatava syntisi anteeksi.

Maapallolla ei voi olla elämää ilman auringonvaloa, ei kasvillisuutta ilman sadetta. Keuhkomme tarvitsevat ilmaa, että voimme hengittää. Ruumiimme tarvitsee vettä ja ravintoa, että voimme elää. Lintu tarvitsee siivet, että se voi lentää, kala vettä, missä se voi uida ja elää. Ihmisen on koettava pelastus voidakseen astua kerran sisälle Jumalan valtakuntaan ja päästäkseen helvetin tuomiota pakoon.

Raamattu osoittaa kyllin selvästi, miten jokainen ihminen tarvitsee pelastusta: ”Miten siis on? Olemmeko me parempia? Emme suinkaan. Mehän olemme edellä osoittaneet, että kaikki, niin hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla, niinkuin kirjoitettu on: ’Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla”, Room. 3: 9—12, 23.

Tässä on kuva jokaisesta ilman Jumalaa ja pelastusta olevasta ihmisestä. Tämä Jumalan Sana tarkoittaa jokaista ihmistä maan päällä. Luimmehan, että ”kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Ju-

malan kirkkautta vailla" Siis kaikki! Minä ja sinäkin.

Raamattu jatkaa ja ilmoittaa, mitä me olemme itsessämme: "Sillä ei ole maan päällä ihmistä niin vanhurskasta, että hän tekisi vain hyvää eikä tekisi syntiä" Saarn. 7: 21.

Raamattu osoittaa myös, minkälainen on ihmissydän. "Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen; kuka taitaa sen tuntea?" Jer. 17: 9.

Voi olla maan päällä myös ihmisiä, jotka yrittävät ansaita vanhurskautta omin töin ja omin ansioin. Heidän vanhurskaudestaan Raamattu sanoo: "Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme" Jes. 64: 6.

Sitten Herra osoittaa Sanassaan, missä me olemme vaeltaneet ja kenen teillä: "Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen" Jes. 53: 6.

Ja sitten vielä selvemmin kuin kukaan vanhan liiton profeetta tai uuden liiton apostoli on Jeesus itse osoittanut, miten tarpeellinen pelastus on. . joka ei synny uudesti ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" Joh. 3: 3.

Aivan yhtä mahdotonta kuin syntymättömän ihmisen on elää, toimia ja tehdä työtä maailmassa, on uudestisyntymättömän päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Eihän edes kukaan tiedä, missä taivas on ja kuinka pitkä matka sinne on. Miten hän siis voisi tulla paikkaan, jonne ei edes tiedä tietä, ja millä voimalla hän tulisi sinne, vaikka tietäisikin, missä taivas on? Yksi ja vain yksi ja ainoa mahdollisuus on se, että ihminen uudestisyntyy ylhäältä Jumalan Sanasta ja Hengestä. Ja Jeesus Kristus

vie hänet virran yli sinne. Jeesus sanoi: "Minä olen tie." (Joh. 14: 6).

Ystäväni, toivottavasti olet ymmärtänyt pelastuksen välttämättömyyden ja alat ottaa selvää, miten voit kokea sen elämässäsi.

SINÄ ET VOI ITSE PELASTAA ITSEÄSI

Viime sodan aikana eräs suomalainen sotilas lähti yksin hiihtelemään kauas metsään. Hän tuli alueelle, missä joskus oli ollut asutusta. Yhtäkkiä maa katosi hänen suksiensa alta ja hän putosi valtavan syvään kaivoon. Hän oli kaivon pohjalla useita päiviä, ja kuolema näytti varmalta. Mutta hän ei vapaaehtoisesti antautunut kuoleman kouriin vaan rukoili, että Jumala tekisi ihmeen, vaikka se näyttikin aivan mahdottomalta. Eihän sillä autiolla alueella kukaan liikkunut, ja toisekseen lunta satoi jatkuvasti ja kaivon suuaukko kävi yhä pienemmäksi. Komppanian miehet olivat etsineet häntä mutta tuloksetta. Yöllä komppanian vääpeli näki unen, että sotilas oli kaivossa. Mutta hän ajatteli, että se oli uni vain. Seuraavana yönä hän jälleen näki saman unen. Hän antoi miehille määräyksen, että lähdettäisiin vielä etsimään sitä sotilasta. Niinpä eräs sotilas näki lumessa pienen aukon ja huusi sinne, ja sieltähän tämä sotilas löytyi. Muistaakseni hän oli ollut siellä jo neljä vuorokautta.

Jumala vastasi rukoukseen, antoi vääpelille unen, ja niin pelastus tuli.

Tämän sotilaan oli mahdotonta itse itseänsä pelastaa sieltä syvyydestä. Hän tarvitsi apua ja pelastajaa oman elämänsä ulkopuolelta.

Daavid oli joutunut synnin syvyyksiin, ja sieltä hän huusi: ”Syvyydestä minä huudan Sinua, Her-

ra .. Jos Sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää?" Ps. 130: 1, 3.

Psalmissa 40 Daavid kertoo, miten avuttomaksi hän näki itsensä synnin syvyyksissä: "Hartaasti minä odotin Herraa, ja Hän kumartui minun puoleeni ja kuuli minun huutoni. Ja Hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti minun jalkani kalliolle, Hän vahvisti minun askeleeni" Ps. 40: 2, 3.

Daavid tajusi, että vain Jumala voi hänet pelastaa, ei hänen kuninkuutensa, ei hänen kansansa, ei hänen armeijansa, ei hänen uskonnollisuutensa, ei hänen temppelinsä eivätkä mitkään hänen saavuttamansa ansiot. Hän näki vain yhden mahdollisuuden pelastua, sen, että Herra nostaa hänet ylös turmion kuopasta.

Paavali kirjoittaa: "Hän pelasti meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan." Tiit. 3: 5.

Siis Hän — ei ihminen itse! (ei) ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista . " Gal. 2: 16. "Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syypää kaikissa kohdin" Jaak. 2: 10.

Moni voi luulla itse valittua jumalanpalvelusta oikeaksi tieksi, mutta Raamattu sanoo: "Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie" Sananl. 14: 12.

Jeesus on osoittanut, kuinka toivotonta on ihmisen yrittää itse itseänsä pelastaa, ja sanoo: "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" Joh. 14: 6.

Uskonpuhdistaja Martti Luther yritti katolisena munkkina itse itsensä autuuttaa ryömien, kontaten, paastoten ja kaikenlaisia autuuden harjoituk-

sia suorittaen, mutta lopulta tämä väsynyt yrittäjä näki, että hän ei voi itse itseänsä pelastaa, ja hänelle selvisi: "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja" Room. 3: 28.

JEESUS ON JO VALMISTANUT SINULLE PELASTUKSEN

Suurin ja ihmeellisin ilosanoma, mitä koskaan on maailman kansoille tuotu julki, on tuo enkelien huuto: "Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikille kansoille" Lk. 2: 10.

Se on sanoma Jeesuksen syntymästä, elämästä, ristinkuolemasta ja ylösnousemuksesta. Hän, Jeesus, on valmistanut pelastuksen jokaista ihmistä varten. Ja Hän valmisti tämän kalliin pelastuksen yksinään. "Kuka tuolla tulee Edomista, tulipunaisissa vaatteissa Bosrasta, tuo puvultansa komea, joka uljaana astelee suuressa voimassansa? 'Minä, joka puhun vanhurskautta, joka olen voimallinen auttamaan.' Miksi on punaa sinun puvussasi, miksi ovat vaatteesi kuin viinikuurnan polkijan? 'Kuurnan minä poljin, minä yksinäni, ei ketään kansojen joukosta ollut minun kanssani . .' " Jes. 63: 1—3.

Jordanin rannalla Johannes Kastaja osoitti yhtä ainoata miestä maailman Vapahtajana ja huusi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!" Joh. 1: 29.

Jesaja antoi Hänestä ihmeellisen kuvan meidän syntiemme kantajana ja pelastuksen valmistajana. "Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet. Mutta totisesti, meidän sairau-

temme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meille rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut" Jes. 53: 3—5.

Miten ihmeellinen Jeesus onkaan rakkaudessaan syntistä kohtaan. Pietari sanoo Hänestä: 'itse kantoi meidän syntimme' ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle ." 1 Piet. 2: 24.

"Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas vääräin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö . ." 1 Piet. 3: 18.

"Sen (Jeesuksen), joka ei synnistä tiennyt, hän (Jumala) meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi" 2 Kr. 5: 21.

"Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut" Room. 5: 8, 10.

Jeesus itse varmistaa tämän valtavan totuuden, että pelastus koskee kaikkia ihmisiä. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh. 3: 16.

Jumalan puolelta pelastus on valmistettu niin

valmiiksi, että jos joku ihminen menee helvettiin, niin ei hän voi Jumalaa syyttää mahdollisuuden puutteesta.

Jeesus kertoo eräästä rikkaasta miehestä, joka laittoi suuret illalliset ja kutsui monta: ”Ja illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: 'Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina' ” Lk. 14: 17.

Tahtoisitko sinä olla ystävällinen ja tulla?

TOINEN ON KUOLLUT PUOLESTASI

Maaherra Pilatuksen palatsin edustalla on meteliä ja rähinää. Pitkäkaapuiset papit kulkevat edestakaisin kansan keskellä kiihottamassa kansaa vaatimaan Barabbasta vapauteen mutta huutamaan Jeesusta ristiinnaulittavaksi.

Ylipapit Hannas ja Kaifas seisovat vihanpuna hehkuen Pilatuksen edessä vaatien häntä langettamaan kuolemantuomion Jeesukselle.

Kiihtynyt kansanjoukko huojuu edestakaisin oikeuspaikan edustalla kuin huutokauppapaikalla. Yksi kirkuu sitä, toinen tätä.

Pilatus nousee hermostuneena ja pelokkaana istuimeltaan, kävelee lähelle paaluun sidottua Jeesusta, ojentaa toisen kätensä Jeesusta kohti ja toisen kätensä kohti vankilaa, missä istuu murhasta ja kapinasta syytetty rosvo, ja huutaa: "Kummanko tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi?" Matt. 27: 17. Silloin ylipapit ja vanhimmat huutavat kansanjoukolle: "Anokaa Barabbas ja vaatikaa Jeesus tapettavaksi." (Matt. 27: 20).

Puhkeaa kuin raju ukkosmyrsky. Kansa huutaa kädet nyrkkiin kohotettuina: "Päästä meille Barabbas! Päästä meille Barabbas! Ristiinnaulitse Kristus."

Jonkin matkan päässä pimeässä ja kosteassa vankityrmässä istuu kuolemaantuomittu vanki likai-

seen huopaan kääriytyneenä, väristen vilusta ja pelosta.

Hän kohottaa päätään, laskee kädet polvilleen ja herkistää kuuloaan. Paksujen tiiliseinien läpi kantautuu heikosti hänen nimensä: "Barabbas, Barabbas."

Vanki laskee uudelleen väsyneen päänsä käsiensä varaan ja huokaisee raskaasti: "Niin, Barabbas, olisi parempi, että et olisi koskaan syntynytkään. Nyt kuulit lopullisen tuomiosi. Ristinpuu on osasi." Vanki huokaisee syvään ja jatkaa itsekseen: "Niin, tottahan minä olen tuomioni ansainnut."

Sen jälkeen vanki Barabbas painaa päänsä polviensa väliin vankikopin pimeässä nurkkauksessa. Tuntuu kuin turhaan eletty elämä kaatuisi päälle kuin Siinain vuori, painaen hänet yhä kumarampaan. Vanki huokaisee kerta toisensa jälkeen: "Voi äiti, kun et olisi minua koskaan synnyttänytkään tähän kurjaan maailmaan. Nyt on edessäni muutaman hetken kuluttua vain verinen ristinpuu. Ympärillä kuhisevat hyönteiset ja pistävät ampiaiset, polttava jano ja kiduttava kuolema. Voi teitä te entiset toverini, jotka ensimmäisinä, ollessani pikku poika, veitte minut tapapihan pimeisiin nurkkiin ja näyttelitte minulle varastamianne pikku esineitä ja opetitte minulle, miten voin hankkia itselleni samanlaisia tavaroita ja elää jännittävää elämää. Niin, niin, te pienet rosvot, kunpa en olisi teitä koskaan tavannut. Nyt olen elänyt jännittävän elämän, ja sen viimeinen jännitys on, että hetken kuluttua kuolen ristillä kiduttavan kuoleman. Niin, te pikku rosvot. Missähän te nyt olette? Tuleekohan teistä kukaan katsomaan, kun hetken kuluttua kärsin viimeisiä hetkiäni verisen ristinpuun

päällä? Toivoisin teidän tulevan katsomaan, mutta luulen, että saan kuolla yksin, teidän pysyessä luolissanne."

Barabbas herää hetken kuluttua synkistä ajatuksistaan, kohottaa päätään ja kuuntelee. Kaikkialla on hiljaista. Silloin tällöin nälkiintynyt rotta juoksee pimeän sellin lattian poikki saalista etsien. Barabbas painaa jälleen päänsä käsiensä varaan ja mumisee itsekseen: "Mikähän viikonpäivä nyt lienee?" ja samalla muistaa: "Jaa, nythän on perjantaiaamu, ja huomenna on juutalaisten sapatti. Eiväthän juutalaiset voi minua tappaa sapattina, viimeinen päiväni on siis tänään, kohtaloni lyö hetken kuluttua. Juutalaiset eivät jätä sapatiksi ruumiita riippumaan ristille."

Barabbas nousee seisomaan. Hän ottaa muutamia haparoivia askeleita pimeän sellinsä lattialla. Istahtaa puiselle rahille, pää repsahtaa käsien varaan, ja huokaus pusertuu yhteenpuserrettujen hampaitten välistä: "Niin, rosvo Barabbas, tämä on nyt sitten kuolinpäiväsi — niin, niin, jotkut toverini sanovat tätä tilipäiväksi."

Hiljaisuuden rikkoo vartijan raudoitettujen kenkien epämiellyttävä kopina sellin oven edessä. Avain työnnetään lukkoon, ja salpa työnnetään sivuun. Hitaasti aukeaa suuri ovi selälleen. Barabbas istuu kyyristyneenä nurkassaan. Hänestä tuntuu, että kaikki hänen yölliset ja äskeiset pelkonsa tulisivat kohta toteutumaan. Hän ei voi aavistaa, miten toisenlaista kaikki tulisi olemaan.

"Barabbas, oletko kuullut hyviä uutisia?" Vartijan ääni kuulostaa melkein juhlalliselta.

"Hyviä uutisiako?" tuomittu vastaa pilkallisesti ja katkerasti. "Mikäli tiedän, minun on tänään kuol-

tava, ja sinä olet tullut minua noutamaan ristiinnaulittavaksi."

Hän vetäytyy taaksepäin ja painautuu vasten kosteata seinää.

"Etkö sitten vielä tiedäkään, mitä on tapahtunut?" Vartijan äänessä on riemullinen sävy. "Kuule, Barabbas, minulla on kunnia ilmoittaa sinulle suuri uutinen: Eräs toinen on kuollut puolestasi!"

"Kuollutko minun puolestani? Mitä sinä sillä tarkoitat?"

"Tule ulos täältä tyrmästä, tule mukaani, Barabbas, niin minä näytän sinulle."

He kulkevat pitkin käytävää, ohi monien sellien, sitten kadulle ja portista ulos Jerusalemin muurin ulkopuolelle, vanginvartija edellä, kehottaen hämmästynyttä vankia kiiruhtamaan. Vihdoin he pysähtyvät korkean kummun juurelle.

"Näetkö noita kolmea ristiä tuolla kummulla?" vartija kysyy asettaen toisen kätensä vangin olkapäälle ja osoittaen toisella kädellä edessä olevaa kukkulaa.

Tuomittu yrittää katsoa, mutta oleskelu pimeässä sellissä on vaikuttanut hänen silmiinsä. Lopulta hänen näkönsä alkaa selkiintyä ja vanki kysyy: "Tarkoitatko noita kolmea ristiä? Minä näen kolme ristiä, ja jokaisessa riippuu mies. Ja nyt alan nähdä selkeämmin. Hehän ovat aivan veren tahraamia." "Katso tarkemmin tuota keskimmäistä ristiä. Se risti oli pystytetty sinua varten, ja sillä sinun olisi pitänyt kuolla tänä aamuna."

Hitaasti alkaa Barabbaan pimentynyt mieli valjeta.

”Onko tuolla keskimmäisellä ristillä se mies, joka nyt kuolee sijastani?”

”Niin, minähän sanoin sinulle, Barabbas, että eräs mies kuolee sinun edestäsi. Katso nyt itse, jos sinun on vaikea uskoa sanojani.”

”Voiko tämä olla mahdollista? Onko todella joku, joka kuolee minun puolestani? Tuo risti oli tehty minua varten, ja juuri minun pitäisi riippua siinä nyt. Mutta tuo toinen mies on ottanut minun paikkani ja kuolee minun puolestani. En voi käsittää, miksi hän teki niin. Minun on vaikea usko sitä, että hän todellakin kuolee minun puolestani.”

”Niin. Barabbas. sinun puolestasi.”

Ystäväni, Hän on kuollut myös sinun edestäsi, kuka lienetkin. Sinun edestäsi. Toinen on kuollut puolestasi. Hänen nimensä on Jeesus Kristus. Hän on kuollut meidän kaikkien puolestamme. Kiitetty olkoon Hänen pyhä nimensä!

SINUN OSUUTESI: IHMISEN TAHTO

Vaikka rakas Jeesuksemme onkin valmistanut meille täydellisen ja valmiin pelastuksen, jokaista ihmistä varten, niin se ei suinkaan tarkoita sitä, että jokainen ihminen olisi automaattisesti pelastettu ja uskovainen. Siinä on ihmiselläkin oma osuutensa.

Pelastuksen vastaanottaminen on täysin vapaaehtoinen asia. Jumala ei pakota ketään ihmistä väkisin taivaaseen, vaan Jumala on antanut ihmiselle vapaan tahdon valita, kumpaa hän haluaa palvella, joko Jeesusta tai paholaista. Ihminen saa vapaasti valita ikuiseksi olinpaikakseen joko taivaan tai helvetin, onnen taikka onnettomuuden.

Juutalaisten lehtimajanjuhlien suuressa viimeisessä kokouksessa Jeesus seisoi, huusi ja sanoi: "Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon" Joh. 7: 37.

Kerran Hän katseli uupuneita, väsyneitä ja raskautettuja ihmisiä ja sanoi heille: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" Matt. 11: 28.

Erään kerran Jeesus oli matkalla Jerusalemin juhlille ja kulki Betesdan lammikon ohitse. Siellä makasi liikuntakyvytön mies, joka oli sairastanut 38 vuotta. Jeesus keskusteli miehen kanssa hetkisen ja kysyi häneltä: "Tahdotko tulla terveeksi?" Ei mitään pakottamista: "Sinun täytyy, sinun on

pakko hyväksyä minut, sinun on otettava vastaan minulta terveys ja pelastus." Ei, vaan Jeesus vetosi miehen vapaaseen tahtoon: "Tahdotko?"

Kerran Jeesus vaelsi Jerikosta suuren väkijoukon seurassa. Tien vieressä oli sokea Bartimeus, Timeuksen poika, ammatiltaan kerjäläinen. Jeesus pysähtyi tiellä ja kutsui hänet tykönsä. Kun tämä sokea mies hetken kuluttua seisoi Jeesuksen edessä, niin Jeesus kysyi häneltä: "Mitä tahdot, että minä sinulle tekisin?" Jeesus vetosi miehen vapaaseen tahtoon. Miehellä oli lupa pyytää almuja, vaatteita, ruokaa, terveyttä tai sielunsa pelastusta. (Mark. 10: 46—52.)

Kun Raamatun kirjoitukset päättyvät ja kirjoitetaan viimeistä lukua, niin silloin vielä Pyhä Henki vetoaa ihmisen tahtoon: "Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi" Ilm. 22: 17.

Jerusalemin asukkaille Jeesus joutui sanomaan: kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet" Matt. 23: 37. Jerusalemin asukasten oma tahto ratkaisi sen, että he jäivät pelastuksen ulkopuolelle, ja myöhemmin heidän koko kaupunginsa hävitettiin ja kaupunkiin jääneet ihmiset tapettiin, kun Tiituksen joukot vuonna 70 valtasivat Jerusalemin. Heille ei koskaan olisi käynyt näin, mutta he valitsivat vapaaehtoisesti tämän tien.

Lukijoitteni joukossa on varmaan paljon niitä, jotka tahtovat pelastua, ja kenties joku astuu sisälle pelastukseen tämän pikku kirjasen luettuaan. Mutta voi olla niitäkin, jotka lukevat vain uteliaisuudesta ja voivat sanoa: "Minulla ei ole mitään

tahtoa eikä haluakaan pelastua. Minun on nyt kai sitten mentävä helvettiin."

Ystäväni, ei! Ei sinun ole pakko mennä helvettiin. On yksi mahdollisuus. Rukoile Jumalaa Jeesuksen nimessä, että Hän antaa sinulle tahdon pelastua. Asia on varmasti näin: Vaikka sinulla juuri nyt ei olisi pienintäkään halua pelastua etkä ymmärtäisi pelastuksesta yhtään mitään, mutta jos sinä olet rehellinen ja vilpitön Jumalan edessä ja rukoilet: "Herra, anna minulle Jeesuksen nimessä sisäinen tahto ja halu löytää Sinut" niin ei kulu pitkää aikaa, kun huomaat, että sinulla voi olla polttava jano saada syntisi anteeksi ja päästä Jumalan lapseksi.

Raamattu sanoo: "sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi" Fil. 2: 13.

Ihmisen täytyy omalta osaltaan myöntyä siihen, että Jumala saa vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen.

KUULEMINEN, USKOMINEN, VASTAANOTTAMINEN

Jos sinun sisäisessä maailmassasi on syntynyt tahto, että haluat pelastua ja päästä kuolemasi jälkeen taivaaseen, seuraava askel on kuuleminen. " . kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet?" Room. 10: 14. On ensin tiedettävä Jumalan pelastuksesta, ennen kuin voi uskoa. Tästä syystä lähetetään lähetyssaarnaajia kaikkialle maailmaan. Raamattu sanoo: "Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta" Room. 10: 17. Pakanoiden täytyy saada ensin kuulla, ennen kuin he voivat uskoa. Mutta olen täysin varma siitä, että ei sinun tarvitse enää viipyä kauan tällä askelmalla. Sinä olet jo varmaan moneen kertaan kuullut Jumalan sinua varten valmistamasta pelastuksesta. Ja voin vakuuttaa sinulle, että vaikka et koskaan olisikaan kuullut suusanallisesti julistettavan sanomaa Hänestä, sinä voit sittenkin "kuulla", sillä tätä kirjasta lukiessasi sinä parhaillaan "kuulet" sanomaa Hänestä ja Hänen pelastussuunnitelmastaan sinua varten. Olet siis jo ensimmäisellä askelmalla astuaksesi pelastukseen sisälle.

Hebrealaiskirjeessä sanotaan: "... ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät" Hebr. 11: 6.

Ei kai liene kenelläkään ihmisellä vaikeutta uskoa, että Jumala on, sillä jokainen järjellinen ihminen tajuaa, ettei tämä ihmeellinen maailmankaikkeus ole syntynyt itsestään. Joka niin uskoo, että kaikki on syntynyt tyhjästä, ilman Jumalaa ja luojaa, niin sillä ihmisellä sitä uskoa pitää olla. Mutta Jumalaan Luojana uskomisessa ei ole mitään vaikeuksia, koska ihminen näkee kaikkialla Jumalan sormen jäljet. Olisi mieletöntä, jos ei uskoisi, mitä silmillään näkee.

Huomaat kai, että sana usko on älyn ja järjen asia. Sinä voit uskoa kaikki, mitä Jumalasta ja Jeesuksesta on kirjoitettu, ja silti joutua kadotukseen. Voit uskoa kaiken sen, mitä Raamattuun on kirjoitettu, ja silti jäädä pelastuksen ulkopuolelle. Sanoohan Raamattu, että riivaajatkin uskovat ja vapisevat (Jaak. 2: 19). He olivat ensimmäisiä, jotka tiesivät, että Jeesus on Jumalan Poika (Mark. 1: 24). Mutta eivät he olleet pelastettuja eivätkä koskaan pelastuneetkaan. He uskoivat Jeesukseen yhtä paljon kuin sinä ja enemmänkin kuin sinä. He eivät hetkeäkään epäilleet Hänen jumaluuttaan. Mutta heidän uskonsa on pelkkää älyllistä totena pitämistä.

Mutta onko ketään ihmistä, joka ei uskoisi Jumalan rakkauteen? Sen uskoo jokainen, joka uskoo Raamattuun. Ja onko niitä, jotka eivät usko, että Jeesus on kuollut ihmisten puolesta? Raamatussahan sanotaan, että Hän teki niin. Ja sinä uskot myös, että Hän kuoli sinunkin puolestasi. Mutta tämä ei tee sinusta kristittyä eikä muuta elämääsi. Tämä on pelkästään älyllistä hyväksymistä. On tuhansia ja taas tuhansia, jotka uskovat Jumalan rakkauteen ja Jeesuksen uhrikuolemaan ristillä ei-

vätkä kuitenkaan ole pelastettuja eivätkä ole koskaan olleetkaan.

Minä tulin pelastukseen 25-vuotiaana, mutta niin pitkälti kuin voin muistaa olin uskonut Jumalaan. Olin uskonut kaiken, mitä Hänestä vain sanottiin. Uskoin, että Jeesus on kuollut ristillä ja että Hän on ylösnoussut. Uskoin, että on olemassa taivas ja helvetti. Kaiken lisäksi olin kuulunut kirkkoonkin 25 vuotta ja käynyt ehtoollisellakin ja vieläpä yrittänyt olla tosissani. Kunnioitin Jumalaa enemmän kuin mitään muuta. Ja kaikesta tästä "uskostani" huolimatta olin pelastumaton, aivan kuten riivaajatkin.

Mikä tässä "uskossani" oli vikana? Se oli järjellistä, älyllistä uskoa, joka oli minun päässäni mutta ei sydämessäni.

On aivan selvää, että voidaksemme pelastua meidän on uskottava älyllisestikin Jumalaan ja meillä pitää olla tieto Hänestä. Tiedon saamme Raamatusta. Mutta on tapahduttava muutakin kuin vain uskomista. Raamattu sanoo näin: "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä" Joh. 1: 12. Huomaa, ystäväni, että tässä mainitaan kaksi asiaa: uskominen ja vastaanottaminen. Ihmisen on otettava vastaan Hänet, johon hän uskoo. Jeesus ei tule ihmisen elämään väkisin, kuten olemme edellä osoittaneet. Ihmisen on avattava sydämensä ja ilmoitettava Jeesukselle, että Hän saa tulla hänen elämäänsä. Hän saa puhdistaa sydämen ja omantunnon kaikesta synnistä ja saastasta. Ja niin järjelle käsittämätön asia kuin tämä onkin, niin vain tapahtuu, että Jeesus astuu ihmi-

sen elämään, uudestisynnyttää hänet elävään uskoon ja antaa hänelle voiman tulla Jumalan lapseksi. Ihmeellinen asia, mutta täysin totta ja koettava tapahtuma.

Jospa auttaisi jotakuta kun lyhyesti kerron, miten minä otin Jeesuksen elämääni. Kuten aikaisemmin mainitsin, olin uskonut Jumalaan koko elämäni ajan, mutta en silti ollut pelastettu. Minun ei enää tarvinnut tietää sitä, että Jumala on, eikä sitä, että Jeesus on kuollut minun tähteni ristillä. Tämä oli minulle selvä asia, mutta silti piti tapahtua jotakin — ja se jotakin oli uudestisyntyminen.

Oli kokous Lapuan nuorisoseuran yläsalissa 26. tammikuuta 1946. Istuin vaimoni kanssa kokouksessa ja kuuntelin tarkasti, mitä saarnaaja puhui. Tosin en ymmärtänyt siitä kuin osan, sillä uskovien kielenkäytössä on yleensä paljon sellaisia sanoja, jotka ovat ulkopuoliselle vieraita. Mutta se asia minulle tuli täysin selväksi, että en ollut pelastunut, että en ollut ikinä ottanut Jeesusta vastaan enkä kokenut uudestisyntymistä. Kokouksen loputtua saarnaaja kysyi, oliko siellä ketään sellaista, joka haluaisi ottaa vastaan Jeesuksen ja pelastua. Hänen pitäisi mennä etupenkkiin ja voitaisiin yhdessä rukoilla Herraa. Kovan sisäisen kamppailun jälkeen nousin ylös, kävelin ensimmäisen penkin viereen ja polvistuin. Lähtiessäni paikaltani ajattelin näin: "Minä teen sen, minkä minä osaan. Jumala saa tehdä loput." Saarnaaja rukoili puolestani ja kysyi sitten: "Uskotko sinä, että Jeesus on kuollut puolestasi ristillä?" Hämmästyin hänen kysymystään, sillä minähän olin koko elämäni uskonut sen.

Vastasin hänelle: "Varmasti."

Olin polvillani sen ajan, kun puolestani rukoiltiin, mutta itse en rukoillut sanallakaan. En itkenyt pisaraakaan. En kokenut minkäänlaisia tunteita. En reagoinut millin vertaa mihinkään suuntaan. Ajattelin vain: "Minä teen sen, minkä minä osaan. Jumala saa tehdä loput." Se merkitsi sitä, että luovutin elämäni ilman mitään ehtoja Jumalalle. Minä luotin sisimmässäni Jumalaan, että Hän saisi tehdä, mitä Hän haluaisi. Petyinkö siinä, että luotin Jumalaan ja että Hän sai tulla omilla ehdoillaan elämääni? En totisesti pettynyt. Minä uudestisyntyin Jumalan lapseksi siinä samassa hetkessä. Kun nousin siitä ja kävelin vaimoni luo yleisön joukkoon, olin varma pelastuksestani. Koko Lapua olisi saanut huutaa: "Et sinä, Niilo, ole uskovainen. Ei uskovaiseksi noin voi tulla!" Olisin silti hymyillyt ja vastannut: "Kyllä olen, minulla on se sisimmässäni." Ja Jumalan kiitos, se varmuus on sisimmässäni vielä tänäänkin.

Ratkaiseva hetki elämässäni oli se, kun luovutin itseni Jumalalle ja otin vastaan Jeesuksen.

Ystäväni, ethän sinä mitään lahjaa voi pitää kädessäsi, ellet ota sitä vastaan. Ethän sinä pelastusvarmuuttakaan voi kantaa sisimmässäsi, ellet ota sitä Jumalan lahjana vastaan.

Toivottavasti avaat sydämesi Herralle juuri nyt ja tulet uskovaiseksi, ennen kuin tämä kirjanen on luettu edes loppuun.

Joskus, kun kuulen kaukaisen ystäväni ottaneen vastaan Jeesuksen, lähetän hänelle onnittelusähkeen.

Sinua haluan onnitella nyt heti, jos nyt saat lahjana pelastuksen Jumalalta tänään!

SINUN ON LUOTETTAVA JEESUKSEEN

Minä olin vuosia toivonut pääseväni kerran käymään Kanadassa ja Yhdysvalloissa. Onhan minulla siellä paljon sukulaisia ja vielä enemmän uskonystäviä. Mutta en ollut koskaan kenellekään tuosta toivostani virkkanut mitään.

Erityisesti minua olivat pikku pojasta lähtien kiinnostaneet Niagaran putoukset. Olin kuullut ja lukenut niistä niin paljon. Sitten tapahtui vuonna 1971, että Herra lähetti minut saarnamatkalle länteen, ja niin eräänä päivänä seisoin Niagaran putouksilla suorastaan hurmaantuneena katsellessani sen valtavia kuohuja. Jos jonkin näkemistä vielä voisin toivoa, niin se olisi seisoa Niagaran rannalla, ihailla sen kuohuja ja kuunnella sen jylhää pauhua.

Kerron yhden lukemani jännittävän tapahtuman Niagaralta. Oli kesäkuun 30. päivä 1858. Oli säteilevän kirkas aamu. Erikoisjunat olivat tuoneet katselijoita Torontosta ja Buffalosta Niagaralle. Putouksen yli oli jännitetty paksu köysi. Sitä myöten maailman taitavimman nuorallakävelijän oli määrä ylittää tuo valtava putous, jonka vesimassat putoavat suoraan 50 metrin korkeudesta alas.

Katselijoiden pidättäessä hengitystään Charles Blondin aloittaa tasapainotankonsa kanssa tuon huimaavan kulkunsa — hitaasti, askel askeleelta — yli jymisevän Niagaran. Viimein hän on toisella

rannalla, ja ihmiset nostavat valtavan riemuhuudon, jonka kerrottiin ylittäneen kosken jylinän.

Kääntyen kansanjoukkoon päin hän tekee jännittävän ehdotuksen. Hän tarjoutuu ylittämään kosken uudelleen mies selässään. Mutta kuka olisi halukas lähtemään? Hän kysyy monilta. Viimein hän kääntyy erään mukavannäköisen miehen puoleen.

"Uskotko, että minä voin viedä sinut toiselle rannalle?"

"Kyllä minä uskon" vastaa puhuteltu.

"Tahdotko seurata minua?" odottava nuorallakävelijä kysyy.

"Tahdonko seurata sinua? Ei tule mitään. Et kai luule, että minä tuollaisen tähden elämäni vaarannan." Ja sitten mies kääntyy pois.

"Entä sinä?" hän kysyy Henry Colcordilta, joka on hänen työnantajansa." Uskotko, että minä voisin kantaa sinut selässäni putouksen toiselle rannalle?"

"Uskon tietenkin. Minulla ei ole pienintäkään epäilystä siitä, ettet voisi sitä tehdä."

"Tahdotko luottaa minuun?"

"Tahdon."

Ihmiset tuijottavat henkeään pidättäen. Blondin aloittaa vaarallisen paluumatkansa yli Niagaran — selässään Colcord. Vahva köysi kiristyy heidän painonsa alla. Vesimassat syöksyvät pelottavina heidän allaan. Askel askeleelta, ilman pienintäkään epäröintiä, he liikkuvat eteenpäin. Voi, mikä valtava luottamus selässä istujalla on kantajaansa. He ovat puolivälissä. Heidän alapuolellaan on pauhaava, valtava putous ja uhkaavat kalliot. He riippuvat maan ja taivaan välillä. He lähestyvät Kanadan rantaa. Ihmisjoukko tuskin hengittää. Jännitys on suoras-

taan hirvittävä. Viimeinen askel on lopulta otettu, ja he ovat toisella rannalla ja seisovat jälleen lujalla maankamaralla katselijoiden osoittaessa villisti suosiotaan. Kaikkien hermoja repivä jännitys on päättynyt.

Jumala näytti minulle lähes 30 vuotta sitten yöllisessä näyssä. miten ajan ja ikuisuuden välille on jännitetty luja pelastuksen köysi. Näin, miten itse selviydyin toiselle rannalle tuon hirvittävän, mustan kuilun yli. Eräs sukulaisistani, päästyään tuon kammottavan kuilun puoliväliin, putosi yksikseen pohjattomaan rotkoon. Mutta köydessä ei ollut vikaa, se ei katkennut. Pelastuksen köysi ei ole vielä koskaan katkennut. Jos joku ei selviä kuoleman synkän rotkon toiselle puolelle, syy ei suinkaan ole "kantajassa" Jeesuksessa, vaan kannettavassa. Hän ei ole luovuttanut itseään kokonaan Jeesukselle eikä luottanut Häneen. Sinunkin täytyy uskoa Häneen ja luottaa Häneen kokonaan. Tee sinäkin oma osuutesi ja anna Herran tehdä loput, niin varmasti selviydyt kerran voittajana kuoleman virran toiselle rannalle.

TUNNUSTA USKOSI

Sinä voit uskoa Jeesukseen missä tahansa. Sinä voit tehdä ratkaisusi Hänen puolelleen kotonasi, ystäviesi luona tai hengellisessä kokouksessa, mutta voidaksesi sitten jatkaa uskon tiellä sinun on ehdottomasti tunnustettava uskosi Jeesukseen, sillä Herra odottaa jokaiselta seuraajaltaan sitä. Hän sanoi: "Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa" Matt. 10: 32, 33. Paavali sanoi: "Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan" Room. 10: 9, 10.

On varmaan suuri joukko ihmisiä, jotka ovat elämässään rukoilleet Jumalaa ja saaneet vastauksenkin. Onpa Herra monia pelastanut suuresta kuolemanvaarastakin, kuten sota-aikana rintamalla, ja monet lupasivat hädässään elämänsä Jumalalle, mutta hyvien päivien tultua lupaukset unohtuivat ja usko Jumalaan jäi tunnustamatta. Ei epäilystäkään, etteivätkö nämä ihmiset olleet tosissaan silloin kun rukoilivat, mutta sittenkään eivät monet vaella kristittyinä ja saattavat itsekin ihmetellä, miksi heillä ei ole voimaa, niin kuin toisilla usko-

villa on. He saattavat olla täysin vilpittömiä, täysin rehellisiä niin pitkälle kuin ymmärtävät, mutta kuitenkaan heillä ei ole voimaa elää kristityn elämää. Yksi syy saattaa löytyä juuri tästä asiasta. He eivät tunnusta Jeesuksen nimeä ihmisten edessä. Jeesuskin tunnustaa meidät vasta Jumalan edessä, kun me tunnustamme Hänet täällä ihmisten edessä. Raamattu sanoo: "Sillä sekä hän, joka pyhittää, että ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Sentähden hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi." Hebr. 2: 11. Mutta tämän tunnustuksen Jeesus tekee Isän edessä vasta sitten, kun sinä tunnustat Hänet ihmisten edessä Pelastajanasi. Älä epäröi äläkä pelkää tunnustaa Jeesusta Herraksesi. On maailman kunniakkain asia olla Jeesuksen oma, kuulua kuningasten Kuninkaalle ja herrain Herralle!

Ajattelepas, jos Jeesus olisi hävennyt sinua silloin, kun Hän viattomana, synnittömänä ja puhtaana riippui kahden ryövärin välissä Golgatan keskimmäisellä ristillä sinun tähtesi. Ympärillä olevat pilkkasivat ja häpäisivät Häntä, nauroivat ja ivasivat. Raamattukin sanoo, että Hänet tehtiin "enkeleitä halvemmaksi" (Hebr. 2: 9).

Tunnusta siis ensi tilassa uskosi Jeesukseen kenelle tahansa ihmiselle, ja sinä tunnet ihmeellisen hyvänolon tunteen ja käsittämättömän siunauksen sielussasi. Ja vaikka et heti mitään erikoista tuntisikaan, sinä kuitenkin olet tunnustanut uskosi ja Jeesus on tunnustanut sinut lapsekseen Isän edessä taivaassa, mikä on enemmän kuin mikään muu tässä ja tulevassa elämässä.

KIITÄ JEESUSTA

Valitettavasti monet nuoret kristityt — en tarkoita yksinomaan iältään nuoria — vaikka ovatkin kokeneet pelastuksen ja anteeksiantamuksen, elävät perin kuivaa uskonelämää. He etsivät syitä itsestään, ja jotkut voivat alkaa epäillä lapsioikeuttaankin, että onko koskaan kunnolla pelastunutkaan. Ja jos heidän tielleen ei satu lämpimiä, kiittäviä kristittyjä, jotka ohjaisivat heitä eteenpäin, niin koko matkanteko saattaa katketa, kun kaikki alkaa tuntua kuivalta ja yksitoikkoiselta. Syy kuivuuteen saattaa yksinkertaisesti johtua siitä, että vastakääntynyt ei ole oppinut kiittämään Jumalaa. Raamattu kertoo kymmenestä pitalisesta miehestä, jotka kaikki Jeesus paransi tuosta hirvittävästä, kuolemaa tuottavasta taudista. Mutta vain yhdestä sanotaan: "Mutta yksi heistä, kun näki olevansa parannettu, palasi takaisin ja ylisti Jumalaa suurella äänellä ja lankesi kasvoilleen hänen jalkojensa juureen ja kiitti häntä; ja se mies oli samarialainen" Lk. 17: 15, 16. Jeesus kysyi: "Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat?" On aivan varmaa, että näistä yhdeksästä ei koskaan tullut onnellisia, voittavia kristittyjä.

Kun rampa mies pelastui ja parantui Kauniin portin pielessä eräänä iltapäivänä kello 15:n aikaan, niin hänestä kerrotaan: ja hän hypähti

pystyyn, seisoi ja käveli; ja hän meni heidän kanssansa pyhäkköön, käyden ja hypellen ja ylistäen Jumalaa. Ja kaikki kansa näki hänen kävelevän ja ylistävän Jumalaa" Apt. 3: 8, 9.

Paavali kirjoitti: "Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi" Fil. 4: 6.

Wesley Duewel sanoo kiittämisestä: "Kiittäminen nostaa silmäsi taisteluista voittoon. Sillä Kristus on jo voittaja."

Oletko tiennyt, että Jumala moninkertaistaa uskosi, kun alat kiittää Häntä? On hetkiä, joina on tärkeämpää kiittää Jumalaa kuin rukoilla Häntä. Kiittäminen kohottaa silmäsi olosuhteista kaikkivaltiaaseen Isään, jonka käsissä on hallitus. Ei mitään tapahdu elämässä ilman Hänen suostumustaan. Hän tietää, että vaikeudet yhdessä olosuhteitten kanssa toimivat sinun hyväksesi ja Hänen kunniakseen.

Kiittäminen nostaa mielesi taisteluista voittoon, koska kiität jo Kristusta voittajana. Ja vaikka emme näe vielä kaikkea hänen jalkojensa alla, ne sittenkin ovat siellä jumalaisessa todellisuudessa" (Hebr. 2: 8, Ef. 1: 22).

Kun tarvitset uskoa, ota kaksi askelta: lue Jumalan Sanaa ja kiitä Häntä! Nämä kaksi asiaa toimivat yhdessä, aivan kuin vety ja happi yhdessä muodostavat veden. Lopeta sureminen ja pelko. Koeta kiittämistä!

Psalmintekijä kehotti kansaa kiittämään ja sanoi: "Käykää hänen portteihinsa kiittäen, hänen esikartanoihinsa ylistystä veisaten" Ps. 100: 4.

Kiitäthän sinä ihmistä, vaikka hän nostaa maas-

ta vain pudonneen nenäliinasi ja ojentaa sen sinulle. Kuinka paljoa enemmän sinun tulee kiittää Jeesusta, joka on kuollut ristillä puolestasi ja antanut kaikki syntisi anteeksi. Hän on sulkenut edestäsi helvetin mustat ovet ja avannut sinulle taivaan ikuiset helmiportit.

Siksi ala kiittää ja ylistää Herraa, niin näet, mitä tapahtuu elämässäsi!

TUNNUSTA SYNTISI

Yksi uskonelämän menestymisen perusehtoja on, että tunnustamme Jumalalle syntimme. Merkillistä, että vaikka Jumala tietää kaiken ja näkee kaiken, niin Hän kuitenkin haluaa, että tunnustamme Hänelle syntimme. Jumala tietää, että se koituu meidän parhaaksemme. ”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä” 1 Joh. 1: 9.

Sinä hetkenä, kun teet Jumalalle tiliä itsestäsi ja elämästäsi, sinun tulee puhua Hänelle kaikesta — tunnustaa Hänelle kaikki.

Kun sinä olet tehnyt ratkaisun ja tullut uskoon, iloitset ja kiität Herraa. Jos Pyhä Henki alkaa muistuttaa sinua tehdyistä rikoksista, niin älä silloin säikähdä, että nyt Jumala on sinut hyljännyt eikä enää välitäkään sinusta. Päinvastoin Herra todella välittää sinusta ja tahtoo auttaa sinua yhä suurempaan iloon ja voittovoimaan. Juuri tunnustamattomat synnit saattavat vetää sinut takaisin pois Jumalan luota. ”Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon” Sananl. 28: 13. Sinun on hyvä tietää, että Jumala haluaa totuutta salatuimpaan saakka.

Jos asiasi tuntuu ylivoimaiselta yksin selvittää Jumalan edessä, puhu jollekin luotetulle sielunhoi-

tajalle. Jos sinulla on rikkeitä ihmisiä vastaan, kysy neuvoa sielunhoitajaltasi, miten sinun tulee menetellä, ettet juokse umpimähkään ja vahingoita toisia. Raamattu sanoo: ”Riitele oma riitasi vastapuolesi kanssa, mutta toisen salaisuutta älä ilmaise” Sananl. 25: 9. Tähän kätkeytyy syvä viisaus. Voi nimittäin olla niin, että ellei syntejään tunnustava ihminen rukoile johdatusta Jumalalta ja viisautta, niin hän saattaa taitamattomuudellaan rikkoa vaikkapa toisten perhe-elämän.

Jos sinulla on paljon syntejä ihmisiä vastaan, älä yritä niitä kaikkia selvittää samana päivänä. Etene askel askeleelta. Muista, että Herra Jeesus on nyt sinun kanssasi! Hän ei ollut sinun mukanasi silloin, kun teit syntiä ja rikoksia. Silloin perkele kulki sinun kanssasi yllyttämässä sinua vääryyteen ja pahaan. Mutta nyt Jeesus tulee sinun kanssasi korjaamaan näitä vihollisen aikaansaamia tekoja, ja Hän antaa voiman jokaiselle askeleelle. Sana sanoo: ”Hyvä omatunto on kuin ainaiset pidot.”

Sinulla ja vanhoilla syntitovereillasi ei ole enää mitään yhteistä — niin kauan kuin he eivät tahdo jättäytyä kokonaan Jeesukselle. Älä suinkaan pidä heitä vihollisina, vaan yritä voittaa heidät Jumalalle. Mutta sinä et voi enää elää heidän kanssaan samanlaista elämää kuin ennen. Heidän täytyy nähdä, että sinä olet muuttunut ja olet saanut uuden, monin verroin paremman elämän.

Jotta saisit täydellisen voiton elämässäsi, sinun täytyy käydä aivan pohjia myöten käsiksi vanhoihin syntitottumuksiisi. Älä hyväksy mitään entisestä elämästäsi, mitä Pyhä Henki ei hyväksy. Älä yritä tuoda mitään syntitottumuksiasi vanhasta

elämästäsi mukana Jumalan valtakuntaan. Tee niin täydellinen pesäero synnin ja maailman kanssa kuin ikinä voit. Ja niin pian kuin Pyhä Henki ja Jumalan Sana muistuttaa sinua jostakin ja kehottaa panemaan pois, niin tottele viipymättä. Sinun on hyvä muistaa Raamatun sana: "Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen" Jaak. 4: 4.

KASVATA ITSESI HETI ALUSTA LÄHTIEN RUKOILIJAKSI JA RAAMATUNLUKIJAKSI

Kaikki Jumalan pyhät ja erityisesti Raamatun miehet ja naiset ovat olleet rukoilijoita. Kuulin kerran erään Jumalan miehen sanovan, että rukous on uskovalle yhtä tärkeä kuin hengitys ihmiselle. Täytyykö sinun hengittää elääksesi? Totta kai! Yhtä tärkeää on nyt, että sinä rukouksessa käännyt Jumalan puoleen. Jos sinulle suinkin on mahdollista, aloita jokainen päiväsi rukouksella ja Sanan lukemisella. Silloin sinä puhelet kahden Jumalan kanssa. Sinun tulee muistaa, että Jumala on nyt sinun Isäsi, sinun oma, rakastava Isäsi. Ja miten luottavaisesti sinä lapsena puhuit isällesi asioista, jotka olivat sinulle ylivoimaisia. Sinä luotit isääsi, ja hän oli tavallaan sinun jumalasi. Sinä et edes pelännyt missään, kun vain tiesit isän olevan kanssasi. Hän on ehkä jo tänään kuollut, hänen hautansa on nurmettunut ja sinulla itselläsikin voi olla lapsia, jotka samalla tavalla tapailevat kättäsi kuin sinä aikoinaan isäsi kättä. Mutta nyt sinulla on taivaallinen Isä, joka ei koskaan kuole. Opettele puhumaan Hänen kanssaan luottamuksellisesti. Hän on luvannut kuulla sinua kaikessa, kun anot Hänen tahtonsa mukaan.

Minä sanon sinulle salaisuuden. Muista aina tämä! Niin kauan kuin sinä käytät paljon aikaa rukoukseen, sinulla on menestystä ja hengellistä voimaa elämässäsi. Vanha kokenut veljemme Paa-

vali sanoi: "Rukoilkaa lakkaamatta" 1 Tess. 5: 17. Joku on sanonut, että niin kauan kuin elät, on rukouselämäsi pettämätön ilmapuntari, joka ilmaisee hengellisen elämäsi terveyden.

Jeesus antoi valtavan lupauksen rukoilijoille: "... ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa" Joh. 14: 13.

Yksi aivan välttämättömiä asioita on uskoon tulleen elämässä, että hän lukee Jumalan Sanaa. Anna siis Jumalan Sanan tulla elämäsi ojennusnuoraksi. Yhtä hyvin kuin ihminen tarvitsee ruumiilleen ruokaa voidakseen elää, samoin sinun on tarvis lukea joka päivä Raamattua voidaksesi elää tervettä ja voimallista hengellistä elämää. Täytä sisimpäsi Jumalan Sanalla (Hes. 3: 1—3, Jer. 15: 16, Ps. 19: 8—12).

Maailma on täynnä ihmisoppeja, järjen päätelmiä ja rakennelmia. Kun sinä tutustut Jumalan Sanaan, niin sinä voit torjua pois kaiken, mikä ei pidä yhtä Jumalan Sanan kanssa. Tutkipas, millä Jeesus torjui vihollisen kiusaukset kiusausten vuorella (Matt. 4: 1—11). Jeesus vetosi vain Jumalan Sanaan ja voitti. Sinä voitat jokaisen kiusauksen Jumalan Sanalla. Kiusauksia et koskaan voita tunteittesi avulla, sillä oma liha ja veri, joka tuo kiusauksia, ei pelkää tunteitamme. Mutta Jumalan Sanaa vihollinen pelkää ja pakeneekin sen edestä (2 Piet. 5: 9).

Aloita Raamatun lukusi Johanneksen evankeliumista. Lue se moneen, moneen kertaan. Lue sitten koko Uusi testamentti. Ja mieluimmin lue Uusi testamentti useampaan kertaan ennen kuin alat lukea Vanhaa testamenttia. Tutustu sitten Vanhan

testamentin henkilöihin, ja tulet huomaamaan, että he ovat aina voittaneet, kun ovat luottaneet Jumalan Sanaan ja lupauksiin.

Minä vakuutan sinulle, että tulet viettämään Raamattusi ääressä ihmeellisiä hetkiä, kun Pyhä Henki alkaa sitä sinulle avata. Ja sitten tulee päivä, jolloin saat ystävillesikin kertoa, mitä rikkauksia olet Raamatustasi löytänyt.

Pidä myös aina Raamattusi kokouksissa ja matkoilla mukana. Sinä tarvitset sitä, sillä se on Kristuksen sotilaan miekka (Ef. 6: 17).

KASTATA ITSESI RAAMATULLISELLA KASTEELLA

Jos sinä tarkkaavasti luet Raamattuasi, niin ei kestä kauan, kun joudut kastekysymyksen eteen. Ensimmäisenä sinä kohtaat Jeesuksen kasteen (Matt. 3: 13—17, Luuk. 3: 21—22).

Ja silloin ei pääse tapahtumaan mitään erehdystä, kun tekee juuri niin kuin Jeesus on tehnyt. Hän on meille kaikessa esikuva. Paavali sanoi: "Olkaa Jumalan seuraajia."

Jeesuksen kastehetkellä tapahtui kaksi valtavaa asiaa, jotka todistavat, että Jeesus teki oikein. Ensiksi Jumala täytti Hänet Pyhällä Hengellä. Toiseksi taivaasta kuului ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Voimakkaampaa todistusta ei enää voida antaa.

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus antoi lähetyskäskyn: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen" Mark. 16: 15, 16. Myös Matt. 28: 19, 20:ssa on kastekäsky. Molemmissa tulee ilmi, että ihmiset on ensin tehtävä opetuslapsiksi ja sitten kastettava. Vain sellainen on opetuslapsi, jota voidaan opettaa ja joka suostuu opetettavaksi.

Raamatullinen uustestamentillinen seurakunta on aina noudattanut tätä periaatetta ja käytäntöä. Poimimme vain muutamia raamatunpaikkoja. Apos-

tolien tekojen toisessa luvussa kerrotaan, miten synnintuntoon tulleet ihmiset kysyivät Pietarilta ja muilta apostoleilta: " 'Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?' Niin Pietari sanoi heille: 'Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan' ", Apt. 2: 37, 38.

Ja sitten kerrotaan, keitä kastettiin: "Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua" Apt. 2: 41. Siis kaikkia Pietarin kuulijoita ei kastettu, vaan ainoastaan ne, jotka ottivat sanan vastaan.

Sitten kerrotaan Samarian herätyksestä: "Mutta kun he nyt uskoivat Filippusta, joka julisti evankeliumia Jumalan valtakunnasta ja Jeesuksen Kristuksen nimestä, niin he ottivat kasteen, sekä miehet että naiset" Apt. 8: 12.

Filippus kastoi miehet sekä naiset mutta vain ne, jotka ottivat Sanan vastaan ja uskoivat. Mikä helppo ja yksinkertainen käytäntö. Ei mitään ristiriitoja, ei teologisia selityksiä eikä kyselyjä. Ainut kysymys Filippuksen puolelta: "Uskotko Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan?" Jos kasteelle pyrkijä vastasi: "Uskon", niin Filippus kastoi hänet.

Raamattu kertoo Kandaken hoviherran kasteesta: "Niin Filippus avasi suunsa ja lähtien tästä kirjoituksesta julisti hänelle evankeliumia Jeesuksesta. Ja kulkiessaan tietä he tulivat veden ääreen ja hoviherra sanoi: 'Katso, tässä on vettä. Mikä estää kastamasta minua?' Ja Filippus sanoi: 'Jos sinä kaikesta sydämestäsi uskot, niin se tapahtukoon.' Hän vastasi ja sanoi: 'Minä uskon Jeesuksen Kris-

tuksen Jumalan Pojaksi' (Apt. 8: 37, vanhempi kirkkoraamatun käännös). Ja hän käski pysäyttää vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet." (Apt. 8: 35—38).

Saulus Tarsolaisesta kerrotaan: "Ja heti putosivat hänen silmistään ikäänkuin suomukset, ja hän sai näkönsä ja nousi ja otti kasteen" Apt. 9: 18.

Lukija varmaan huomaa Uutta testamenttia lukiessaan, että kaikki sen kirjoittajat ovat olleet uskovien kasteen kannalla ja olleet itsekin uskovina kastettuja, joten kasteasia ei ollut heille mikään ongelma ja kysymys. He vain yksinkertaisesti pitivät kiinni niistä opetuksista, mitkä olivat Jeesukselta saaneet.

Kesareassa, Korneliuksen kodissa, syntyi ihana herätys Pietarin saarnatessa. Ja Jumalan Hengen vaikutus oli niin voimakas, että kuulijat tulivat uskoon kuullessaan Pietarin saarnaa. Pyhä Henki myös laskeutui heidän ylleen, niin että he täyttyivät saman tien Pyhällä Hengelläkin. "... sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari vastasi: 'Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin?' Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen . ." (Apt. 10: 42—48).

Efesossa Paavali tapasi 12 uskoon tullutta miestä. Paavali kysyi heiltä: " 'Saitteko Pyhän Hengen, silloin, kun te tulitte uskoon?' Niin he sanoivat hänelle: 'Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan'. Ja hän sanoi: 'Millä kasteella te sitten olette kastetut?' He vastasivat: 'Johanneksen kasteella'. Niin Paavali sanoi: 'Johannes

kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen'.

Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen." (Apt. 19: 1—5).

Kasteessa ei suinkaan anneta ihmiselle nimeä, eikä siinä ole kummeja, vaan kastettava kastattaa itsensä Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen, Room. 6: 4, 5.

Kastettava myöskin pyytää hyvää omaatuntoa Jumalalta. "Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena — joka ei ole lihan saastan poistamista, vaan hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta — Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta", 1 Piet. 3: 21.

Kastettava myös "pukeutuu Kristukseen" "Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet" Gal. 3: 27.

Paavali myös puhuu uudestisyntymisen pesosta. pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta" Tiit. 3: 5. Hebr. 10: 22.

Raamatullinen kaste on suloinen ja ihmeellinen. Ihminen, joka ei ole sitä askelta ottanut, on suuresta siunauksesta osaton, koska kasteella on suuri merkitys myös kuuliaisuudelle Jumalaa kohtaan. Jeesus sanoi Johannekselle: "Salli nyt; sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus" Matt. 3: 15.

Jos Jumalan Poika synnittömänä pyysi Johannekselta kastetta, niin sinun tulee pyytää sitä syntisenä paljon suuremmalla syyllä, jotta Jumalan tahto pääsisi elämässäsi tapahtumaan ja voisit puhtaalla

sydämellä ja omallatunnolla seurata rakasta Mestariasi opissa ja elämässä.

Sinähän muuten 15-vuotiaana rippikoulussa annoit lupauksen, että seuraat Jeesusta opissa ja elämässä. Muistatko sen lupauksen? Oletko tehnyt niin? Nyt alkaa olla jo kiire toteuttaa, mitä olet Herralle luvannut.

OTA VASTAAN PYHÄN HENGEN KASTE

Minä iloitsen koko sydämestäni siitä, että saan kirjoittaa sinulle tämän luvun. Minulle itselleni Pyhän Hengen kaste on näes merkinnyt elämää, toimintaa ja voittoja Herran työssä. Jumalan enkelit ovat todistajani, kun sanon, että ilman Pyhän Hengen kastetta minä en olisi millään selvinnyt tässä työssä, missä olen saanut mukana olla Jumalan armosta jo kolmisenkymmentä vuotta. Minä tiedän itse paremmin kuin kukaan muu, miten köyhänä, avuttomana ja ilman minkäänlaisia lahjoja olen syntynyt tähän maailmaan. Ei ollut omaisuutta, ei koulunkäyntejä. Ujona, ilman minkäänlaisia puhelahjoja synnyin, vielä enemmän vailla kykyä kirjoittaa mitään. Minulla ei olisi ollut mitään mahdollisuutta synnyttää seurakuntia, puhua ja kirjoittaa, rukoilla Pyhän Hengen kastetta odottavien puolesta ja nähdä heidän täyttyvän, ellen itse olisi saanut kokea Pyhän Hengen kastetta uskonelämäni alkutaipaleella. Minä iloitsen, riemuitsen ja kiitän koko sydämestäni Jumalaa siitä, että löysin tämän Raamatun totuuden ja sain sen myös Jumalan armosta kokea. Nyt tahdon Jumalan Sanasta osoittaa sinulle, että myös sinä voit saada kokea Pyhän Hengen kasteen.

Johannes saarnasi: "Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella" Matt. 3: 11.

Jeesus itse on antanut lupauksen Pyhästä Hengestä: ”Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän” Joh. 16: 7.

Jeesus on mennyt Isän tykö ja on täyttänyt lupauksensa. Helluntaipäivänä opetuslapset saivat kokea ensimmäisen kerran Pyhän Hengen täyteyden. ”Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla. Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi” Apt. 2: 1—4.

Jeesus oli ennen taivaaseen astumistaan sanonut opetuslapsilleen: ”... vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka” Apt. 1: 8.

Nyt helluntaipäivänä tämä lupaus toteutui ja opetuslapset puettiin Voimalla korkeudesta.

Sitten näemme läpi koko Uuden testamentin, että missä ikinä tuli herätys ja ihmisiä pelastui, niin Jeesus täytti uskoon tulleet Pyhällä Hengellä.

Puhuimme aikaisemmin Samarian kasteen yhteydessä tapahtuneesta herätyksestä, mutta he eivät ainoastaan tulleet uskoon ja kastattaneet itseänsä vaan he ottivat vastaan myös Pyhän Hengen kasteen. ”Mutta kun apostolit, jotka olivat Jerusalemis-

sa, kuulivat, että Samaria oli ottanut vastaan Jumalan sanan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen. Ja tultuaan sinne nämä rukoilivat heidän edestänsä, että he saisivat Pyhän Hengen; sillä hän ei ollut vielä tullut yhteenkään heistä, vaan he olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesuksen nimeen. Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen" Apt. 8: 14—17.

Efeson herätyksessä oli samoin: "Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat" Apt. 19: 6.

Nyt, jos sinä olet jo tullut uskoon, niin älä kulje valittaen voimattomuuttasi. Ei se ole tarpeellista. Mene sellaisen henkilön luo, jonka tiedät olevan täytetty Pyhällä Hengellä, pyydä häntä laskemaan kädet sinun päällesi ja rukoilemaan Jumalaa puolestasi, ja niin sinä saat lahjana Pyhän Hengen ja alat ylistää Herraa uusin kielin.

Näin yksinkertainen asia on Pyhän Hengen vastaanottaminen, mutta sillä on valtava merkitys ja ihmeelliset seuraukset ihmisen elämässä. Pyhä Henki tekee ihmisestä iloisen, onnellisen, rohkean, lämpimän ja rakastavan — nimittäin jos ihminen sitten sen jälkeen Hengessä vaeltaa.

Ja erikoinen piirre on, että ihmisestä tulee innokas voittamaan sieluja Herralle.

Muista, että se on täydellinen lahja. Muista aina tämä! Lue Luuk. 11: 10—13.

Lahja otetaan aina kiittäen vastaan. Ala rukoushetkissäsi kiittää Jeesusta Pyhän Hengen lahjasta, niin näet, mitä tapahtuu elämässäsi!

ELÄ SEURAKUNNAN YHTEYDESSÄ

Vesikasteen välityksellä sinut myös liitetään Jumalan seurakuntaan. Raamattu sanoo: "Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi..." Apt. 2: 41. Sinun on hyvä tietää, että seurakunta ei ole mikään järjestö tai yhdistys, vaan se on pyhien yhteys, mihin vain uudestisyntyneet uskovat kuuluvat. Siksi sinulle ei ole yhdentekevää, oletko mukana vai et. Juuri raamatullisessa seurakunnassa sinua kasvatetaan hengelliseen täysi-ikäisyyteen ja käyttökelpoiseksi Jumalan valtakunnan työssä.

Jumalan seurakunnassa on Jumalalla varattu tehtävä jokaista pelastettua varten. Sinusta tulee Jumalan työtoveri, 2 Kor. 6: 1. Seurakunnassa saat myös ottaa osaa leivänmurtoon, Apt. 2: 42. Seurakunnassa saat vielä jatkuvasti raamatullista opetusta, joka on aivan välttämätöntä jokaiselle uskovalle. Seurakunnassa on sinulle paljon sisaria ja veljiä, jotka rakastavat sinua enemmän kuin maalliset sisaresi ja veljesi, jos he eivät ole uskovia. Seurakunnan keskellä saat ystävillesi kertoa huolistasi ja murheistasi, ja he auttavat sinua rukouksillaan ja neuvoillaan.

Kaikkein ihmeellisin paikka maan päällä on elävän Jumalan seurakunta, joka koostuu mitä erilaisimmista ihmisistä. Mutta kun he ovat kokeneet uudestisyntymisen, niin heistä on tullut sisa-

ria ja veljiä ja he ovat maan päällä Jumalan suuri perhe. Ef. 2: 19. Matt. 12: 50.

Seurakunnan keskellä saat opetella tekemään Jumalan valtakunnan työtä ja voittamaan maailmasta sieluja Herralle. Aikasi ei tule koskaan pitkäksi seurakunnan keskellä eikä yksitoikkoiseksi, niin kauan kuin teet työtä Herralle. sillä Jumala siunaa jokaista lastaan, joka kokosydämisesti työskentelee sielujen voittamiseksi.

Kun Herra Jeesus kerran saapuu, niin Hän ottaa seurakuntansa, verellään lunastamansa lauman, luokseen.

LOPULLINEN PELASTUMINEN

Tämän sukupolven uskovilla on kaksi mahdollisuutta kokea lopullinen pelastuminen, siis vapautuminen tästä kuoleman ruumiista, joka on ollut meidän henkemme asuntona. Ensimmäinen on ruumiillinen kuolema, kun elämämme päätepiste on tullut, toinen se, että Jeesus tulee hakemaan koko seurakuntansa yhtä aikaa luokseen, 1 Tess. 4: 13—18. Kukaan meistä ei tiedä, kumpi meitä kohtaa ja koska ne tapahtuvat. Sen tähden onkin äärettömän tärkeätä uskovalle palvella Jeesusta kokosydämisesti.

Uskovalle kuolema ei ole mikään kauhistuttava asia. Sirppi, pääkallonkuva ja sääriluut ristissä eivät sovi ollenkaan uskovalle, sillä kuolema on "ystävä" sille, joka on valmis muuttamaan kotiin Herran luo.

Saksalainen sotamarsalkka ja myöhemmin presidentti Hindenburg tuli kaiken todennäköisyyden mukaan uskoon kuolinvuoteellaan. Hänestä kerrotaan, että kun hän makasi sairasvuoteellaan ja hänen henkilääkärinsä oli samassa huoneessa, niin Paul von Hindenburg kysyi lääkäriltään: "Onko minun ystäväni jo tullut?" Lääkäri luuli hänen tarkoittavan jotakuta ihmistä ja kysyi: "Pitäisikö jonkun tulla tapaamaan herra presidenttiä?" "Ei", vastasi presidentti. Silloin lääkäri tajusi, että hän tarkoitti kuolemaa, ja sanoi hänelle: "Herra presidentti, teidän ystävänne on jo ulkona."

Huoneessa syntyi syvä hiljaisuus. Hetken kuluttua presidentti sanoi: ”Sanokaa ystävälleni, että hän saa tulla sisään. Olen valmis.” Ja jonkin ajan kuluttua tuon kuuluisan miehen silmät sulkeutuivat tälle maailmalle.

Joillekin harvoille ihmisille on suotu armo, jota sanotaan ”yhdenneksitoista hetkeksi”. Jos vain pelastuisit vaikka niinkin, niin sekin on miljoona kertaa parempi kuin vaipua helvetin ikuisiin liekkeihin. Mutta mikä ihmeellinen ”ystävä” kuolema onkaan niille, jotka ovat saaneet palvella Herraa Jeesusta koko elämänsä ajan.

Kun Paavali oli lähellä lopullista pelastumistaan, niin hän kirjoitti: ”Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on jo tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat” 2 Tim. 4: 6—8.

Pian tämän jälkeen apostoli Paavali mestattiin Rooman vankilan ulkopuolella. Hänen vanha, väsynyt ja kuihtunut ruumiinsa jäi tänne matojen ruuaksi, mutta hänen kirkastettu henkensä meni kotiin Herran luo. Ja näin Paavali koki lopullisen pelastuksen.

Kukaan meistä ei vielä tiedä, koska meidän pääsinpäivämme on, mutta se on tuleva, emmekä myöskään tiedä, minkälaisilla ”vaunuilla” meidät viedään rajalle. Mutta uskovina meillä on tämä valtava ja käsittämätön etuoikeus jättää elämämme Hänen käsiinsä, joka on meidät pelastanutkin. Hän pitää huolen myös lopullisesta pelastuksesta, Fil. 1: 6.

Mutta sitten tuo toinen mahdollisuus, joka kaiken todennäköisyyden mukaan on tapahtuva tämän sukupolven aikana.

Se on Jeesuksen toinen tulemus. Kukaan meistä ei tiedä, milloin se tapahtuu. Joka tapauksessa se ajoittuu sen sukupolven elinaikaan, joka jo eli silloin, kun Israelin valtio syntyi. Se näkee myös kaikkien tapahtumien lopun. Israelin valtio perustettiin 14. toukokuuta 1948. Siitä on tänä vuonna kulunut 30 vuotta, ja yhden Raamatun sukupolven ikä on noin 40 v., joidenkin tutkijain mielestä ehkä hiukan lyhyempikin.

Lue tarkasti, mitä Jeesus on sanonut Matt. 24: 32—35:ssa. Raamattu kertoo tavattoman paljon Jeesuksen paluusta hakemaan seurakuntansa ja sitten sen jälkeen alkavasta tuhatvuotisesta valtakunnasta. Koko Raamatussa on laskettu olevan noin 1.500 sitä käsittelevää kohtaa. Uudessa testamentissa se mainitaan 318 kertaa. Pyhä Henki on painottanut tätä asiaa, kun Jumalan pelastusilmoitus on kirjoitettu.

Kaikkia Jumalan lapsia on aina kiinnostanut Jeesuksen toinen tulemus, mutta se ei ole milloinkaan ollut niin ajankohtainen kuin tänään, kun se todella on oven edessä.

On suurenmoista omistaa se armo, että on Jeesuksen oma, tulkoon sitten kuolema, joka siirtää Herran oman ikuisuuden rannalle, tai elämän Herra Jeesus noutamaan seurakuntansa ylös yhtä aikaa. Se on elävälle uskovalle kuitenkin suuri voiton päivä. Se on todella suuri, lopullinen pelastus.

Siinä joukossa toivon koko sydämestäni sinun, lukijani, olevan. Tapaammehan pilvien päällä!

MINÄ OLEN HERRA, SINUN PARANTAJASI

Evankeliumin sanomaan kuuluu syntien anteeksiantamuksen, Pyhällä Hengellä täyttymisen ja iankaikkisen elämän lupauksen lisäksi valtava sanoma siitä, että Jeesus Kristus on ruumiillisten sairauksien parantaja. Tahdothan uskoa Raamatun sanan siitä, että Jeesus "on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti" (Hebr. 13: 8).

Jeesuksen toimintaan kuului erottamattomasti sairaitten parantaminen. Kun luet evankeliumeja ja Apostolien tekoja, saat havaita, kuinka yllättävän keskeisellä sijalla ovat kertomukset niistä, jotka kokivat parantumisen Jeesuksen nimessä. Sama asia tuli esille jo Vanhassa testamentissa. Siellä sanotaan mm.: "Minä olen Herra, sinun parantajasi" (2 Moos. 15: 26). Daavid ylistää Jumalaa siitä, että "hän parantaa kaikki sinun sairautesi" (Ps. 103: 3). Jesaja sanoo Jeesusta tarkoittaen, että "hänen haavainsa kautta me olemme parannetut" (Jes. 53: 4, 5).

Oli siis aivan luonnollista, että kun Jeesus tuli, sairaat kokoontuivat Hänen luokseen ja Hän paransi heidät. "Mutta sanoma hänestä levisi vielä enemmän; ja paljon kansaa kokoontui kuulemaan häntä ja *parantuakseen vaivoistansa" (Luuk.* 5: 15). Jeesus saarnasi evankeliumia ja "paransi kaikkinaisia tauteja", Matt. 4: 23, 24. "Ja *missä vain hän meni* kyliin tai kaupunkeihin tai maataloihin,

asetettiin sairaat aukeille paikoille ja pyydettiin häneltä, että he saisivat koskea edes hänen vaippansa tupsuun. Ja kaikki, jotka koskettivat häneen, tulivat terveiksi" Mark. 6: 56.

Se, että Jeesus paransi sairaita, oli todistuksena myös epäilijöille: Hän todella oli Jumalan Poika. Kun Johannes Kastaja vankilassa ollessaan lähettää opetuslapsensa kysymään Jeesukselta, oliko tämä se tuleva, pyytää Jeesus sanomaan Johannekselle: "Menkää ja kertokaa Johannekselle, mitä kuulette ja näette: sokeat saavat näkönsä, ja rammat kävelevät, pitaaliset puhdistuvat, ja kuurot kuulevat, ja kuolleet herätetään, ja köyhille julistetaan evankeliumia" Matt. 11: 2—6. Parantumiset olivat todistuksena siitä, että Jeesus todella oli "se tuleva".

Jos uskot Raamatun sanan siitä, että Jeesus on sama Jeesus tänäänkin, siitä on vain yksi johtopäätös. Nytkin Hän parantaa sairaat, jotka saavat koskettaa Häntä.

Itse asiassa evankeliumiin kuuluu se, että Jeesus on jo ottanut kantaakseen sinun sairautesi. Jesaja sanoo ihanassa ennustuksessaan: "Mutta totisesti, meidän sairautemme hän *kantoi*, meidän kipumme *hän sälytti päällensä"* Jes. 53: 4. Ajattele, sinun sairautesi laskettiin Jeesuksen päälle samalla kun Hän sai kantaakseen sinun syntisi. "Herra näki hyväksi runnella häntä, *lyödä häntä sairaudella"* Jes. 53: 10. Kun Vapahtaja joutui taivuttamaan selkänsä roomalaisen sotilaan ruoskittavaksi, samalla Häneen lyötiin sinun sairautesi, koska Jumala näki hyväksi lyödä Häntä sairaudella. Ajattele, sinun syöpäsi, sinun astmasi, sinun selkä- ja lonkkavikasi, sinun sydänsairautesi ja sinun kuuroutesi — ja

mikä sinua vaivanneekin — lyötiin sinun Mestariisi, Vapahtajaan, Jeesukseen Kristukseen. Miksi? Siksi, että sinä saat olla vapaa! Kiitos Jumalalle! Evankeliumin sanoma Kristuksesta on täydellinen vapauden sanoma. Sinä saat vapautua tässä ja nyt, tätä lukiessasi, Jeesuksen nimessä, koska Jeesusta on lyöty sinun sairaudellasi ja Hän on ottanut sen kantaakseen.

Raamattu ilmoittaa myös selvästi, että ei vain Jeesus tehnyt näitä tekoja. Hänen tarkoituksensa oli ja on, että samalla kun Hänen opetuslapsensa julistavat evankeliumia kaikille, he myös tekevät samoja tekoja, joita Hän itse teki. "Joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö" Joh. 14: 12.

Kun Jeesus lähetti opetuslapsensa saarnaamaan, Hän antoi heille "vallan ajaa ulos saastaisia henkiä ja parantaa kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta" Matt. 10: 1. Hän kehotti heitä: "Ja missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: 'Taivasten valtakunta on tullut lähelle'. Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa Matt. 10: 7. 8. Ja opetuslapset tekivät näin. "Niin he lähtivät ja kulkivat kylästä kylään julistaen evankeliumia ja parantaen sairaita kaikkialla" Luuk. 9: 6.

Jeesuksen käsky ei kuitenkaan ollut vain Hänen kahdelletoista opetuslapselleen vaan se on kaikille, jotka evankeliumia julistavat: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen. *Ja*

nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; *he panevat kätensä sairasten päälle, ja he tulevat terveiksi"* Mark. 16: 15—18. Tämä käsky ja lupaus kuuluu meille kaikille. Tänään, tässä ja nyt.

Ensimmäiset kristityt ottivat nämä sanat todesta, ja he rukoilivat, että tämä todella tapahtuisi. Kun Pietaria ja Johannesta kiellettiin puhumasta Jeesuksesta ja heitä uhkailtiin, he rukoilivat: "Ja nyt, Herra, katso heidän uhkauksiansa ja anna palvelijaisi kaikella rohkeudella puhua sinun sanaasi; *ja ojenna kätesi, niin että sairaat parantuvat* ja tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän Poikasi Jeesuksen nimen kautta" Apt. 4: 29, 30. Ja niin tapahtui. Apt. 5: 12—16:ssa kerrotaan siitä tarkemmin. "Myöskin kaupungeista Jerusalemin ympäriltä tuli paljon kansaa, ja he toivat sairaita ja saastaisten henkien vaivaamia, ja ne kaikki tulivat parannetuiksi."

Paavali kirjoittaa siitä, että parantamisen armolahjat kuuluvat seurakunnan normaaliin elämään. Ja miksi ei kuuluisi, koska Jeesus on sama ja hänen käskynsä on vielä voimassa.

Erityisesti tämän kirjan tullessa lukijoiden käsiin elämme sellaista aikaa, että Jumala on herätellyt meitä kuin uudelleen tästä totuudesta. Me olemme saaneet lisää uskoa siihen, että Jeesus haluaa toimia samalla tavalla tänäänkin. Kansanjoukot ovat jälleen lähteneet liikkeelle. Olemme saaneet monia valtavia todistuksia siitä, miten Herra on kohdannut ja parantanut. Kun olemme saaneet laskea samoin kuin opetuslapset ennen kätemme sairait-

ten päälle ja vapauttaa heidät Jeesuksen nimessä, on Pyhän Hengen voima laskeutunut heidän ylleen. He ovat kokeneet sen vaikutuksen. Jotkut eivät ole kyenneet seisomaan jaloillaankaan vaan ovat kaatuneet maahan, ja he ovat parantuneet. Tämähän on aivan luonnollista. Sehän on aivan sen mukaista, mitä Raamattu meille kertoo. Jos me uskomme Raamatun sanaan ja Jeesukseen, näin tapahtuu ilman muuta.

Lukijani, tahdon rohkaista sinua tällä valtavalla evankeliumin sanomalla Jeesuksesta, joka on ottanut pois maailman synnin, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella ja joka parantaa sairauksista, koska Hän itse on ne jo kantanut ristille. Mikä ihana sanoma! Sinä voit nyt heti yhtyä kiittämään ja ylistämään tätä Jeesusta ja Hänen tekojaan. Ja sinä saat myös kokea ne todeksi.

Niilo Yli-Vainio

MITEN VOISIN PELASTUA?

Niilo Yli-Vainio oli voimakas julistja, jonka tavoitteena oli päästä kerran taivaaseen ja johdattaa sinne muitakin mukanaan niin paljon kuin mahdollista. Siksi hän ahkerasti saarnasi ja rukoili, kirjoitti ja opasti ihmisiä näissä kaikkein tärkeimmissä kysymyksissä.

Yli-Vainion puhetyyli oli aina innostavaa ja kohtikäyvää — ja sellaisia ovat myös hänen kirjasensa, joita on painettu satojatuhansia kappaleita.

Kirjanen Miten voisin pelastua? sisältää ohjeita uskonnolliseen murrostilaan joutuneille, ensi ohjeita vastakääntyneille sekä opastusta kaikille, jotka ottavat alkuaskeleita uskontiellä.

242
ISBN 951-605-915-5